

Фігура

Степан Олійник

Окуляри. Шевелюра.
Глянеш — видний і на зріст...
Кажуть всі, що він "фігура,
Визначний спеціаліст!"

Ходить чутка — дуже здібний,
(Є звання. І немале!),
Дуже людям він потрібний,
Всюди ждуть його. Але...

Марно тиха клієнтура
В коридорі стала вряд:
Знов застрягла десь "фігура",
Бо в "фігури" — п'ять посад!

Кажуть, десь він "консультує",
Та ніхто не знає — де...
У п'яти місцях працює,
А фактично він — ніде.

Сьомий день реєстратура
Як не ловить — не спійма.
Мов той Фігаро, "фігура"
Там і тут — його нема!

Ось нарешті їде, схоже,
(Упіймали, затягли.)...
Та хіба комусь допоможе,
Як нема йому коли!?

Прибіжить, помие ручки...
Півгодини — і встає...
(Та зате у дні получки
Він кругом на місці є!),

Стиль такий а чи натура,
Та по суті — гастролер.

Може, й справді він — фігура,
Мав заслуги!..
А тепер?

Кине "здрасті" — мчить ся далі,
Мов на гонках верхівець...
І тому, замість моралі,
В цьому вірші під кінець

Буде усмішка похмура:
Треба дійсно мати хист,
Щоб гасать, як та "фігура" —
Стрибунець-спеціаліст!